

Honingproeverij

Tekst en foto Feikje Breimer

Op de dag voor mijn verjaardag houd ik de hand vast van mijn schoonvader. Opnieuw kregen we een telefoontje van mijn schoonzus.

Een maand geleden gaf ze door dat de arts van het verpleeghuis vond dat we ons moesten voorbereiden op een mogelijk afscheid. Binnen vierentwintig uur stonden zijn kinderen rond zijn bed en kwamen een aantal kleinkinderen langs. Nog een dag later zat hij te stralen in zijn stoel, van al het bezoek piepte hij enorm op en zonder al te veel problemen bracht hij de kerstdagen en de jaarwisseling door. Zijn appartement in Utrecht fungeert ook als doorvoerhaven van de honing die mijn man Raymond slingert. Sinds verschillende media aandacht hebben besteed aan sjoemelhoning is die van hem populair in de familie. Lege potten staan naast de theezakjes in het keukenkastje, wij ruilen die tijdens ons bezoek om voor een volle pot honing.

Januari was altijd een drukke maand voor mijn schoonfamilie, mijn zwager is tegelijkertijd met mij jarig en mijn schoonmoeder was dat de dag daarna. Wanneer mijn schoonvader in december weer oppiept hebben we een gesprek met de verpleeghuisarts. "Wat mij opvalt is dat mensen pas overlijden wanneer er 'iets' is afgerond," vertelt ze in behoedzame bewoordingen, "soms is er een dochter die nog langs moet komen, of gaat het om het trouwfeest van een kleinkind. Wat het ook is, het is in ieder geval niet voorspelbaar."

Gezien de tijd van het jaar is er geen honing meer om te ruilen voor een lege pot. Wel zien we de bijen vliegen op een wonderlijk warme dag in januari. Een goed vooruitzicht, vinden

we. Maar ook dat is uiteraard niet voorspelbaar. De dag na mijn verjaardag glijdt mijn schoonvader op de dag dat zijn vrouw jarig was uit het leven. Binnen een week moet zijn appartement ontruimd zijn, moet zijn crematie geregeld en regel ik de bloemen voor op zijn kist.

Om zijn gedachten te verzetten bezoekt Raymond zijn bijen. Maar tot zijn ontsteltenis is er geen enkele bij meer in leven. Op die ene warme dag vlogen ze misschien voor het laatst. Treurig meld ik het nieuws aan imker Job. "Heb je dit gemeld bij de gezondheidscoördinator?" vraagt hij. Ons hoofd stond er niet naar. Enkele weken later belt hij mij "Ik ga verhuizen en niet al mijn volken kunnen mee. Kom je een volk ophalen?"

Op de laatste dag van maart rijden we naar Drenthe waar Job het volk al heeft klaar staan. Op zijn zelfgemaakte transportkar rijden Job en Raymond het volk naar onze auto. Klemvast zetten ze de kast in de achterbak van onze auto en vervolgens rijden we rustig terug naar de Achterhoek. Dagelijks loop ik minstens twee keer langs ons nieuwe bijenvolk. O, de troost van vliegende bijen. In juli zou mijn schoonvader 93 jaar worden, dat lijkt mij nu een uitstekende dag om met de familie een honingproeverij te houden. ●

Op een zelfgemaakte transportkar rijden Job en Raymond het volk naar de auto